

Juanas Pablo Fourmentas-Kalvelis: „Lietuva yra mano namai toli nuo namų“

Deimantė ŽUKAUSKIENĖ

Dar 19 a. pab. lietuviams atradus naują emigracijos kryptį – Pietų Ameriką, tarpukariu lietuviai jau masiškai traukė į Argentina, Braziliją, Urugvajų. Argentinos krantus pasiekė apie 30 tūkstančių lietuvių. Įsikūrę Buenos Airėse, Rosarijuje, Kordoboje ir kituose didesniuose miestuose šie emigrantai turėjo didžiulę reikšmę formuojantis įvairioms lietuviškoms organizacijoms, sambūriams. Atvykusiems į Argentina nebuvo lengva, lietuviai dažnai ir kartu su vietiniais dirbo sunkų fizinį darbą fabrikuose, skerdyklose, transporto infrastruktūroje bei įvairiose pramonės srityse. Tai tėvynės ilgesys lietuvius skatino burtis, susitikti vienus su kitais, kalbėtis lietuviškai. Iš pradžių steigėsi daugiausia savišalpos draugijos, pavyzdžiui, „Vargdieniai“ (1909 m.), kuris vėliau tapo „Nemunu“ (1944 m.). Draugijos patalpose netildavo lietuviškos dainos, vykdavo šokiai. Šiomet Argentinos lietuvių draugija „Nemunas“ švenčia 111-ąjį gimtadienį. Argentinoje įkurta ne viena draugija ar organizacija, kurioje aktyviai vystoma lietuviška veikla, puoselėjama lietuviškumą. Argentinos lietuvių kultūros ir savišalpos organizacija „Susivienijimas lietuvių Argentinoje“ gyvuoja jau 106 metus, „Lietuvių centras“ (isp. *Centro Litvano*) – 94 metus, lietuvių draugijai „Mindaugas“ – 89-eri, Argentinos lietuvių bendruomenei – 70 metų. Ir tai pavyko paminėti tik mažą skaičių visų organizacijų bei sambūrių. Taip pat Argentinoje veikia per 10 lietuvių tautinių šokių kolektyvų, choras. Čia itin išvystytos bendruomeninės kultūros sklaidos formos, stiprios švenčių bei laisvalaikio tradicijos, aktualinančios etninę bei tautinę kultūros elementus: Lietuvos valstybinių ir kalendorinių švenčių,

bendruomenės kultūrinio gyvenimo sukakčių minėjimai su koncertine programa, meno saviveiklininkų pasirodymai, labdaros renginiai, šventinės vakarienės, vaikų ir jaunimo kultūros popietės. Taip susiklostė labai savita, šiam kraštui būdinga kultūra, kurioje iš gimtojo krašto „atsineštos“ tradicijos, vertybės susijungė su imigrantų gyvąja tradicija.

Kas domisi lietuvių diasporos istorija, seka lietuvių išėivijos naujienas ir aktualijas, tikrai yra girdėję Juano Ignacio Fourmento Kalvelio pavardę. Lietuvos žiniasklaidos dėmesį jau senokai patraukęs, kaip save kartais vadina, Jonas Kalvelis - buvęs šokių kolektyvo „Nemunas“ vadovas, Argentinos lietuvių bendruomenės valdybos pirmininkas, lietuviškos radijo valandėlės „Ecos de Lituania“ vedėjas bei kūrėjas ir PLB Plėtros ir tvarumo komisijos narys, daugiau kaip pusę savo gyvenimo atidavęs lietuviškai veiklai ir lietuvių puoselėjimui užsienyje. Įdomu tai, jog visa nemaža Kalvelių šeima Argentinoje aktyviai dalyvauja lietuviškoje veikloje jau nuo seno.

Šį kartą kalbiname Juano Ignacio brolių - Juaną Pablo, kuris į Lietuvą savo šaknų ieškoti ir lietuviybės puoselėti atvyko prieš metus, čia mokosi lietuvių kalbos ir dirba „Vilniaus tango teatro“ vokalistu. Dar „Vilniaus tango teatro“ kelionių į Argentiną metu užsimezgusi pažintis ir draugystė persikėlė į Lietuvą ir virto profesionaliu bendradarbiavimu. Juanas Pablo ketina Lietuvoje dar užsibūti ir savo balsu džiuginti bei stebinti sostinės (ir ne tik) gyventojus.

Trumpai pasišnekėjome apie šeimą, lietuvišką tapatybę, gyvenimą protėvių žemėje Lietuvoje ir ateities planus.

Kalvelių šeima

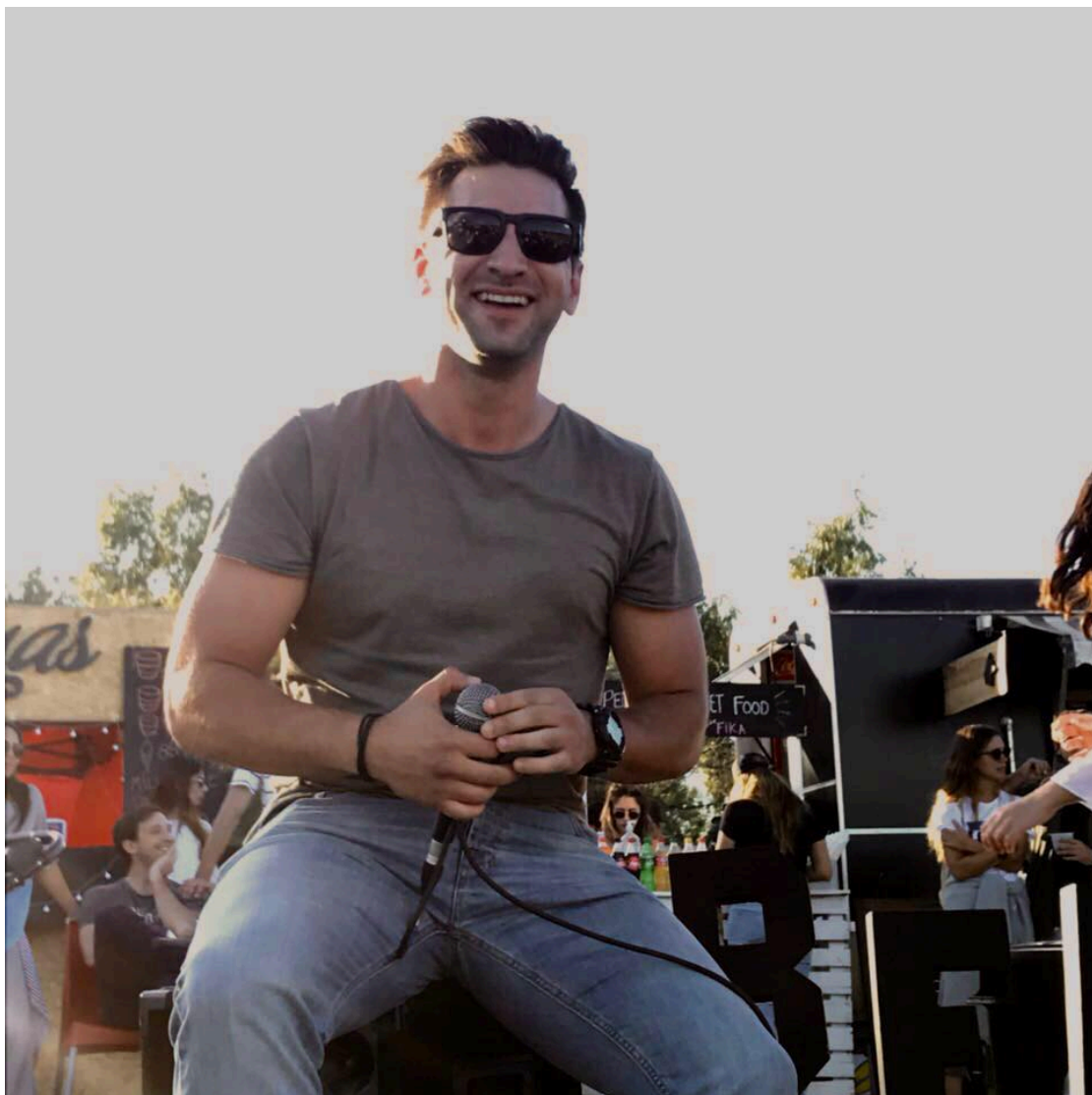
Papasakokite savo šeimos atsiradimo Argentinoje istoriją...

Mano proseneliai kartu su kitais lietuviais emigrantais bėgo nuo ekonominės krizės ir Antrojo pasaulinio karo grėsmės. Į Argentiną jie atvyko 1926 m. Mano prosenelė kilusi iš Panevėžio rajono, o prosenelis – iš Pasvalio. Senelis Jonas Kalvelis į Argentiną atkeliavo būdamas dar visai kūdikis. Jiedu su senele susilaukė dviejų vaikų: mano mamos Isabelės ir dėdės Danielio. Senelis mirė, kai mano mamai buvo vos devyneri metai. Mano mama nuo vaikystės aktyviai dalyvavo lietuviškoje veikloje: šoko lietuvių tautinių šokių ansamblyje „Nemunas“. Tame ansamblyje mano tėvai ir susipažino. Nors mano tėvas nėra lietuvių kilmės, bet jam taip patiko šokti tautinių šokių ansamblyje, kad jis šioje veikloje dalyvauja ligi šių dienų. O kadaise jį draugai lietuviai pakvietė tik pašokti „Nemune“, nes kolektyve trūko vyrų. Šeimoje mes visada kalbėjome ispaniškai. Aš lietuvių tradicijas perėmiau iš lietuvių draugijų, savo šeimos. Taip pat dar turiu brolių Juaną Ignacio, kuris puikiai kalba lietuviškai, ir sesę Rominą. Jie taip pat nuo mažens aktyviai dalyvavo lietuviškoje veikloje, šoko tautinių šokių ansambliuose.

Kodėl nusprendėte atvažiuoti į savo protėvių žemę?

Aš visada norėjau atvykti į Lietuvą ir išmokti savo protėvių kalbą. Bet dėl darbo neturėjau galimybės atvykti anksčiau. Kadangi 12 metų buvau karinio jūrų laivyno

karininkas, leitenantas. Bet po tiek metų nusprendžiau viską mesti, nes jaučiausi savęs nerealizavęs. Aš pateikiau paraišką atvykti čia ir pagaliau pradėti mokytis lietuvių kalbos. Bet net ir prabėgus beveik vieneriems metams gyvenimo, studijų Lietuvoje, nors tikrai jau neblogai suprantu lietuvių kalbą, bet man vis tiek dar sunku susikalbėti. Bet aš labai myliu Lietuvą ir noriu čia pasilikti, todėl dabar kreipiausi dėl leidimo gyventi Lietuvoje, kad galėčiau čia likti ilgiau. Buvo sunku metas... O koronavirusas paveikė visus mano planus. Buvau susidūręs su daugybe problemų, kai ruošiausi gauti leidimą gyventi Lietuvoje.

Juanas Pablo Fourmentas-Kalvelis

Kokioje lietuviškoje veikloje Jūs dalyvavote?

Maždaug 23 metus šokau tautinius lietuvių šokius ansamblyje „Nemunas“.

Papasakokite daugiau apie „Vilniaus tango teatrą“? Kaip leidžiate laisvalaikį po

darbo teatre?

Nuo tada, kai atvykau į Lietuvą, „Vilniaus tango teatras“ susisieikė su manimi. Kadangi esu dainininkas, jie man pasiūlė ateityje bendradarbiauti su jais, todėl pasirašiau su jais darbo kontraktą. Kolegos iš „Vilniaus tango teatro“ man tikrai daug padėjo mokantis lietuvių kalbos.

Tai teatras, kuriantis Argentinos tango šou spektaklius. Šis teatras vienintelis Lietuvoje yra gastroliavęs po Europą ir Pietų Ameriką, pastatęs per 10 pasirodymų, pelnęs įvairiausių apdovanojimų respublikiniuose ir tarptautiniuose festivaliuose.

Iš pradžių, kai tik atvykau į Lietuvą, pradėjau šokti jaunimo tautinių šokių ansamblyje „Vilniaus pynimėlis“, tačiau nepavyko šio užsiėmimo derinti su lietuvių kalbos studijomis, taigi turėjau nustoti šokti.

Su „Vilniaus tango teatru“. Juanas Pablo Fourmentas-Kalvelis per vidurį.

Ką Tavo gyvenime reiškia muzika, daina, šokis apskritai?

Muzika, dainavimas ir šokis mano gyvenime reiškia beveik viską. Net kai negalėjau suprasti „Lietuva brangi“ dainos žodžių, jai skambant man kūnas ėjo pagaugais, jusdavau labai stiprius jausmus. Aš maždaug 23 savo gyvenimo metus praleidau šokdamas lietuviškus šokius ir netrukus planuoju vėl pradėti šokti. Daina ir šokis yra susiję, muzika sieja žmones, net mano tėvai susiėjo kartu per lietuvišką muziką. Taigi man jie yra būtini gyvenime

Koks buvo pirmas Jūsų išpūdis atvykus į Lietuvą?

Anksčiau Lietuvoje nebuvo buvęs. Mane be galo nustebino graži gamta, kad galiu per kelias minutes nuo miesto centro patekti į žalius, nuostabius miškus ir juose paklaidžioti, nusiraminti, atsipalaiduoti, o taip pat nustebino, kad Vilnius – modernus, aktyvus, miestas, kuris nuolat auga. Dar mane nustebino išskirtinė švara ir tvarka gatvėse. Kokie draugiški bei tolerantiški bendraudami su manimi buvo lietuviai, visada domėjosi ir užduodavo vis tą patį klausimą: „Kodėl tu atvažiavai į Lietuvą?“ Bet kiekvieną kartą, kai pasakodavau savo istoriją, kad seku savo šaknimis, manęs klausydavosi šiltai, maloniai, su šypsena.

Kas Jums Lietuvoje patinka labiausiai?

Man čia viskas labai patinka: pagarba žmonėms, ramybė, kultūra ir istorija, spalvos, ežerai, tai, kad centre nuolat vyksta įvairios veiklos, renginiai, mieste jaučiuosi saugiai. Nėra vieno dalyko, sunku pasirinkti tik vieną, nes man Lietuvoje viskas patinka.

Ar jaučiate savyje lietuviškų būdo bruožų?

Hmmm... nepasakyčiau, kad jaučiu lietuviškus bruožus savyje, nes visi mes esame skirtingi ir „nesu prisirišęs prie stereotipų“, tačiau galiu pasakyti, kad būdamas čia jaučiuosi namuose, turiu tą vienybės su lietuviais jausmą.

Kuo, Jūsų nuomone, argentinietiškas mentalitetas skiriasi nuo lietuviško?

Kaip pastebėjau, lietuviai mėgsta daug planuoti, o argentiniečiai yra šiek tiek ramesni, bet akivaizdesnis skirtumas yra tai, kad argentiniečių kultūroje mes esame linkę būti atviri (galbūt šiek tiek per daug), o lietuvių mentalitetas yra kiek kitoks: kuo ilgiau, geriau pažįsti žmogų, tuo labiau jis tavimi pasitiki ir tik su laiku tau gali atsiverti.

Ką Jums reiškia lietuviška kilmė?

Visa mano šeima dalyvauja lietuviškoje veikloje visą gyvenimą. Visi esame lietuviai, nors kai kurie iš mūsų net niekada ir nesilankė Lietuvoje, tačiau visada jautėmės jos dalimi. Ir atvykęs čia taip įsimylėjau Lietuvą, kad nors ir labai pasiilgstu savo šeimos, noriu likti čia, nes tai yra mano namai toli nuo namų

Gal galėtumėte pasidalinti savo ateities planais?

Aš tikrai planuoju pasilikti čia, Lietuvoje, ir toliau mokytis lietuvių kalbos. Dabar, kai turiu darbo sutartį „Vilniaus tango teatre“, dirbsiu čia solistu kurį laiką.

pasauliolietuvis.lt

„Pasaulio lietuviai ir Lietuva“

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

